

ÇOCUKLUK HAYALLERİ

Ekrem KAFTAN

Ağlarım yâd ettikçe fakir çocukluğumu
Annem babam yanımda beni pek severlerdi
Unuturdum açlıktan gelen burukluğumu
“Evladım bir tas çorba bize yeter” derlerdi

Uzun kış geceleri soğuk yorgan altında
Ruhumu ısıtırdı annemin masalları
Her rüyamda gezerdim tahta atın sırtında
Bana güller sunardı taze bahar dalları

Her sabah ezanında ben yeniden doğardım
Su dökerdi elime babacığım şefkatle
Namaz kılar ardından güneşten nur sağardım
Bilmezdim çocukluğum bitecektir firkatle

Bir Aralık ayında gurbete düştü yolum
Anladım ilk gecede sıcak yuva ne imiş
Yalnızlıkla doldu hep bir anda sağım solum
Anne baba sevgisi büyük hazine imiş

O gecede büyüdüm çocukluğum öldü âh
Toprağımla arama karlı dağlar gerildi
Pek yabancı ve soğuk adam gördü o sabah
Ölen çocukluğuma hazin salâ verildi

Âh o sabahtan beri bir tanınmaz şairim
Ararım diyar diyar çocukluk mezarımı
Elemdir, ıstıraptır şiirdeki tek pîrim
Özlerim kaybettiğim çocukluk diyarımı

DÖNÜŞÜ YOK

Mehmet GÖZÜKARA

Aşk atına binen âşık dönmüyor
Mecnun olup çöle giden gelmedi
Havalanan gönül kuşu inmiyor
Leyli-leyli küle giden gelmedi

Bulamadı lokman hekim çaresin
Şuleye benzetir gülün haresin
Takvime bağlamaz vuslat süresin
Seher vakti yele giden gelmedi

Yanar gemileri batar limanda
Bir vardır bir yoktur insan zamanda
Temizlik esastır mutlak imanda
Sunalaşıp göle giden gelmedi

Yusuf’la ünlenir Kenan-ı kuyu
Çeken kervancıdır billurdan suyu
Açlık-kıtlık böler derin uykuyu
Ciğer pare yola giden gelmedi

Gariplerin kapısını yel açar
Erken kalkan önde gider yol açar
Âşıkların mezarında gül açar
Gözükara’ın güle giden gelmedi